

KÄK

3
/
9
6

Taidetta ja tiedettä...

**Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan
varaabeli jäsenistöbulletiini
TY-SKO-ry-VJB-1996-3**

Toimituskunta

**Perttu Keinänen Piätoimittaja
Esa Nousiainen
Paula Räsänen
Seppo Tolonen
Johanna Nousiainen
Anu Jokela
Juha Heinänen
Johanna Tuomisto
Anu Strandman**

Valokuvat

**Timo Raunio
Perttu Keinänen**

Julkaisija

**Savo-Karjalainen Osakunta ry.
Rehtorinpellonkatu 4-6 B
20500 TURKU**

**puh. (02) 2328391
e-mail sko@utu.fi
WWW <http://org.utu.fi/tyyala/sko>**

Painopaikka

Kirjapaino Kulma

Painos

200 kpl

ISSN 0786-0315

Piäkirjotus

Oli synkkä ja myrskyinen yö. Ihan totta, oli ainakin silloin kun aloimme tuottamaan tätä konsensusshenkistä yhteisproduktio käkeä tyyllillä paavin valinta. Siis kukaan ei poistu toimistosta, ennen kuin oven yläreunan välistä luikertelee poltetun käen katkeran suloinen savukiehkura... ainakin periaatteessa. Osakuntamme viime päivät ovat menneet tavalliseen tahtiin seuraavaa opintotukea odotellessa ja ounasteltaessa, että mitä ensi vuoden hallitus saa aikaan.

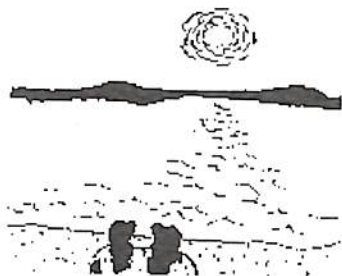

Sisälmykset

Piäkirjotus	1
Perttu Keinänen	
Tapahtumakatsaus	2
Perttu Keinänen	
Esa Nousiainen	
Päevystysaddiktio	4
Paula Räsänen	
Käen synty	6
Anu Forss	
Erikoistoimittaja	7
Seppo Tolonen	
Kulduurisivut	
- Musiikkitoimittaja	7
Esa Nousiainen	
- Kulduuritoimittaja	12
Anu Jokela	
Tiedesivut	15
Juha Heinänen	
Tulevia tapahtumia	20
Esa Nousiainen	
Surullinen tarina	21
Juha Heinänen	
Assisterskat	27
He itse	
Sarjis	29
Loppuryssääs	Loppu

Tapahtuma- katsaus

Mennyt ompi kesä ja kohtapa taitaa olla mennyttä syksykin. Tänä aikana on osakuntalaisemme ennättäneet saada aikaan yhtä jos toista: toisilla on gradu tekeillä (edelleen) ja toisia on muistettu opintotukilautakunnan suunnalta. Onpa jopa tietävästi muutama tenttikin tullut suoriteltua. Mutta lopetellaan tämä synkistely ja tutkaillaan hieman menneitä.

Kesäpäivät vieteltiin 16.-18.8. Kontiolahdella kauniissa järvimaisemassa. Kunta piti meitä hyvänä jatkuvalla ja riittävällä ruoka- ja juomatarjoilulla. Olipa käyttöömme jopa varattu kunnan auto kuljettajineen ja oppaineen. (kunnan paku ja koulutoimenjohtaja Pekka kuskiks ja oppaaks.) Meille selvitettiin kalvojenkin voimalla kunnan sosiaalitoimeja ja taloutta. Paikan päältä päästiin katsomaan paikallisia kunnan mahtimerkkejä vesivoimalaa, mielisairaalaa, maakuntamuseota, golfklubia ja paikallista rokfestaria Jakokoskirokkia. Pelattiin se pakollinen kyykkäottelukin ja turpaan tuli. Katkeran sävyinen kommentti

katsomossa olleilta osakuntalaisilta oli että "tärkeintä ei ole tappio, vaan nöyryytys."

Säät suosivat meitä auringonpaisteella koko reissun ja sauna ja oma hiekkabiitsikään eivät masentaneet mieliämme. Vielä kun lisään, että kunnan viirikin tuli tällä viikolla, niin voitaneen sanoa, että kaiken kaikkiaan luonnikas reissu.

Vuosikokous

4.11. kokoontui osakunta syyskokoukseensa uuden inspektorin Kari Immosen johtaessa puhetta. Monesta aikaisemmasta vuodesta poiketen oli tänä vuonna kuraattoriksi, toiseksi kuraattoriksi ja emännäksi niin paljon hakijoita että jouduttiin äänestämään.

Tilaisuuden lopuksi järjestettiin kahvitarjoilu.

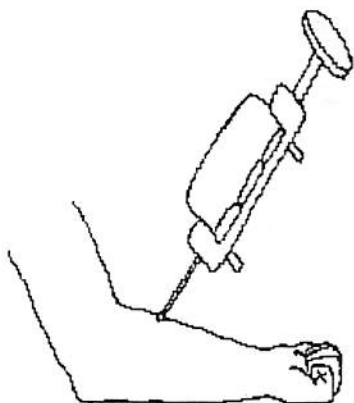
Ken istahtaa, saa kaiken toivon heittää

eli introspektioon perustuva kuvaus riippuvuussuhteesta osakunnan päivystyssohvaan

Puolenpäivän aikaan aivot naksahtavat pois kulloisestakin (mahdollisesta) toiminnastaan. Liikenteen melu alkaa kuulostaa teepannun porinalta eikä päivä tunnu etenevän ilman loikomishetkeä nuhruisella sohvilla höyryävä teekuppi syyssään kangistamissa sormissa. Akateemisen sivistyksen vaikutuspiirissä olevana ihmisenä minun pitäisi pystyä ilmiöiden käsitteelliseen analysointiin, ja otankin nyt tämän haasteen vastaan pyrkimällä selvittämään, mistä näissä epämääräisissä

oireissa on kysymys. Lähinnä psykologian käsitteisiin turvautuen olen nimittänyt tämän oireyhtymän neuroosiluontoiseksi riippuvuussuhteeksi osakunnan toimiston sohviin.

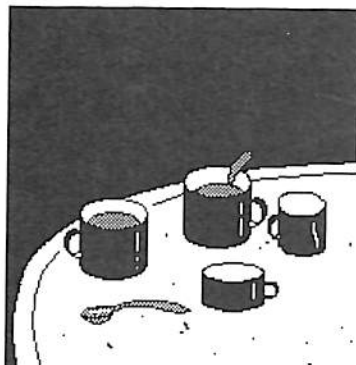
Kaikki alkoi luullakseni viattomalta tuntuneesta ideastani liittyä Savo-Karjalaiseen osakuntaan. Ensimmäisestä uskaltautumisestani toimistolle päivystysaikaan jäi sekava hahmo mielikuva, ja sohvia en edes nähnyt -

ne olivat piiloutuneet jonkinlaisen meluavan massan alle. Jollakin salakavalalla tavalla sohvat ovat kuitenkin päätyneet aivoissani ilmentämään osakunnan ilmapiiriä, josta pidin ensi hetkestä alkaen. On hankala määritellä, missä vaiheessa tämä henkinen mieltymys on muuntunut fyysiseksi riippuvuudeksi. Hyvin varhaisessa vaiheessa aloin jäärpäisen johdonmukaisesti roikkua mukana erilaisissa tilaisuuksissa. Oliko peruuttamaton askel sisäkyökkä, naistenkerhon piirakka, videoillan kolmas leffa vai seniorijuhlapöytäliinojen silittäminen? Joka tapauksessa kehityksen suunta on selvä: riippuvuus on jyrkästi ja jatkuvasti vahvistunut.

Onko mitään tehtävissä?
Tämänkaltaisessa

lieväkössä häiriössä voisi jonkinlainen kognitiivinen terapia olla käyttökelpoinen. Myöskin tukiryhmän perustaminen saattaisi tulla kysymykseen. Ryhmäkokoontumisia osakunnassa toki järjestetäänkin, mutta kun tapahtumapaikkana ovat samaiset sohvat, istuntojen vieroitusfunktio tulee varsin tehokkaasti vesitettyä. Yleisenä tendenssinä lienee täydellinen haluttomuus parantua kyseisestä neuroosista, mikä luonnollisesti vähentää käytettävissä olevia keinoja entisestään.

Psykoosin eli vaikean persoonallisuushäiriön erottaa neuroosista se, että psykoottisen ihmisen ulkoisen todellisuuden taju on hämärtynyt. Minä en ymmärtääkseni vielä ole kirmaillut käsivarret ojossa Hämeenkadulla edelläni kieppuvaa sohvaa tavoitellen tai loikannut Juslenian kolmannen kerroksen porraskaiteelta kohti Laskentakeskusta, jossa uskon päivystyssohvan odottavan minua. Häiriöni siis lienee neuroosin tasolla, enkä siksi ole tilastani vakavasti huolissani - tosin tämä seikka saattaa olla ennusmerkeistä pahin. Uskoisin kuitenkin pystyväni elämään neuroosini kanssa, joten palaan asian käsittelyyn vasta jos tilassani ilmenee yllättävää raportoitavaa - sitä paitsi kello lähenee kahtatoista...

Käen synty

Tämän Käen on poikkeuksellisesti synnyttänyt salaperäinen Käk-konsiili. Tapasin tämän kumman sanan merkityksen, kun tulin vähän yli kymmenen perjantaina 22.11. Osakuntaan.

Toimistossa oli kostean kuuma tunnelma; juomapulloja, naksuja, kannettava tietokone, kyniä, kumeja ja mekaaninen kirjoituskone punaisella pöydällä.

Perttu ja Pepsi ruoski innokkaan tuntuista toimituskuntaa ainoastaan vertauskuvallisessa merkityksessä.

Mukana olivat Paula, Esa, Anu III, Jomppa, Juha ja sitten tulin minä,

Voi, kuinka on kaunis mekaanisen

kirjoituskoneen Tap,
Tap, Tap, Tap, Kling.

Erikoistoimittaja

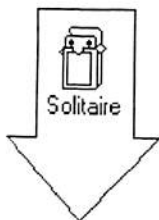
Lääninveroviraston viikkoraportti, viikko 47

IN (suluissa edellisen
viikon sijoitus)

1. Raskasmetalli (3.)
2. Nakukalenterit (5.)
3. Pepsi Max (4.)
4. Windows-pasianssi
(1.)
5. Riisikakut (2.)

OUT

1. Xerox-tulostimet (3.)
2. Työinto (4.)
3. Tenttiinluku (5.)
4. Miinaharava (1.)
5. Alkoholijuomat(—)

Musiikkitoimittaja

**Öistä ölinää ja laulun
riemua**

**-Turun Yliopiston
Savo-Karjalaisen
osakunnan laulukirja
uudistunut.**

Akateemiseen
illanviettoon ja
traditionaaliseen
juhlintaan liittyy hyvin
tärkeänä osana yhteinen
a capella-musisointi.
Tämä juhlayleisön
musiikillinen aktivointi
on hyvin suuresta
merkityksestä
musiikkitoimittajalle ja
juhlatilaisuuden
henkilökohtaiselle
onnistumiselle.

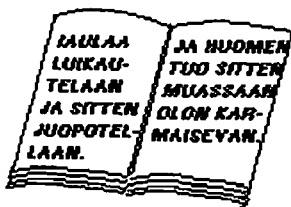
Toimittaja tervehtii
suurella ilolla ja
innostuksella Turun
Yliopiston Savo-
Karjalaisen osakunnan
laulukirjatoimikunnan
mittavien ponnistelujen

tuloksena syntyneitä uutta, laajennettua ja supistettua versiota SKO:n laulukirjasta. Edellinen versio, joka loppuunmyytiin vuoden 1994 vuosijuhlissa, on tarjonnut mainion pohjan mille nykyinen toimikunta on saattanut uutta versiota ryhtyä rakentamaan.

Ensimmäisenä tökkää musiikkitoimittajan kriittiseen silmään ajoittain varsin heikkolaatuinen painojälki. Kirjaa tarkastellessa havaitsee myös pieniä puutoksia tekstin asettelussa. Tämä tosin lienee puhtaasti painotekninen kysymys eikä puute missään nimessä ole merkittävä ottaen huomioon kirjan primäärisen käyttötarkoituksen ja käyttöympäristön. Moni käyttäjä panee muutaman sivun vinouden puhtaasti mökööljyn syyksi.

Kirjan sisältöä tarkemmin tutkittaessa voi havaita laulujen aihepiirin mukaisen jaottelun varsin onnistuneeksi. Erityisesti mieltä lämmittää alun isänmaallinen, maakunnallinen ja ylioppilaallinen osio. Kirjaa eteenpäin selatessa tulee vastaan moninaisia viinanjuontiin yllyttäviä lauluja jopa siinä määrin, että kirjaa käytettäessä lienee syytä kiinnittää jonkinasteista huomiota henkilökohtaisen annostelun tempoon. Kovin liberaali tempovalinta voi kostautua ja alkuosan accelerando-vaiheen jälkeen johtaa forte fortissimosta finaalin molto lento- jaksoihin, joista edelleen täydelliseen fiaskoon, koko esityksen kaatumiseen ja artistin romahdukseen.

Monta ulkomaankielistä, korkeatasoista laulua on edelleen pidetty kirjassa mukana. Tämä nähtäköön hyväksi asiaksi, onhan tärkeää ylläpitää kielitaitoa nykyisinä kansainvälistymisen päivinä. Suuri ruotsinkielisten laulujen osuus edesauttaa merkittävästi kanssakäymistä kaupunkimme ruotsinkielisen ylioppilasyhteisön kanssa. Aamuyön liikituksen hetkinä löytäneet esittäjänsä myös moni kaunis, venäläinen kansanlaulu varustettuna kansamme toivojen luomilla loistavilla sanoituksilla.

Kirjan julkistamistilaisuuden yhteydessä järjestetyssä Savo-Karjalaisen Osakunnan seniorijuhlassa toimittajalla oli ilo kuulla muutamia lauluja kirjasta erilaisilla kokoonpanoilla esitettyinä. A. Aimon esittämänä toimittajalle tutuksi tullut Katjusa-sävelmä venäläisen arkielön ihanuudesta ja kurjuudesta kertovalla uudella sanoituksella ja improvisoidulla sovituksella esittäjänään anonyymi herratertsetti tarjosi nautittavan musiikillisen tuokion. Ajoittain tosin soinnillinen kvaliteetti jäi pahasti soinnillisen kvantiteetin jalkoihin jopa siinä määrin, että on aiheellista kysyä olisivatko slaavilainen melankolia ja sanoituksen hienommat nyanssit tulleet paremmin esille hieman pienemmällä äänenkäytöllä. Kriittinen

kuuntelija huomasi myös useissa kohti esitystä epäpuhtauksia eivätkä unisono-osuudet vastanneet suoritusvarmuudeltaan kuten eivät myöskään puhtaudeltaan odotuksia. Kokonaisuudessaan kuitenkin laulajista paistoi musiikintekemisen riemu ja vilpitön innostus jollaista harvoin näkee.

Toimittaja olisi toivonut näin jälkikäteen viisastellen kirjaan sisällytetyn iki-ihanan, reippaan Suomi-iskelmän Puhelinlangat laulaa, mutta laulun puuttuminen kirjasta katsottakoon toimittajan, ei laulukirjatoimikunnan virheeksi.

Loppuyhteenvedona todettakoon Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen

Osakunnan uuden laulukirjan olevan mitä mallikkain lajinsa edustaja. Ansiokkaasti se säilyttää lauluperinnettä ja tarjoaa innokkaille musikanteille loistavan tilaisuuden seurata akateemisessa lauluharrastuksessaan isien viitoittamaa tietä sulkematta pois uusien urien avaamisen mahdollisuutta. Pienistä painoteknisistä puutteista huolimatta varsin mainio tuttavuus. Suosittelemme lämpimästi.

Martti Pulkkinen laulukilpailu

Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan entinen inspehtori Martti Pulkkinen julisti vuoden 1995 seniorijuhlissa kaikille osakuntalaisille avoimen kisan, jonka tarkoituksena oli löytää osakunnan laulukirjaan uusia osakunta-aiheisiä lauluja ja sävellyksiä. Osakunnan Käk-lehden numerossa 1/96 avatuksi julistettuun kilpailuun osallistuvat teosehdokkaat piti toimittaa osakunnan toimistoon 31. elokuuta mennessä. Säädettyyn päivämäärään mennessä ei kuitenkaan yhtään ehdotusta ollut saapunut raadin arvosteltavaksi, minkä vuoksi päätettiin jatkaa kilpailuaikaa lokakuun loppuun. Syksyn pimeydessä löytynyt inspiraatio tuotti toinen toistaan huikeammat

ehdokkaat kilpailemaan laulukilpailun palkinnoksi määrätyn Koskenkorvapullon hallinta- ja nautintaoikeudesta. Laulukilpailun arvosteluraatina toiminut samanaikaisesti uuden laulukirjan toimitustyön parissa puurtanut laulukirjatoimikunta päätyi tarjokkaista ehkä perinteistä, suuren yleisön makua paremmin vastaavaan opukseen. Kalakukkorap kiistattomista sanoituksellisista ansioistaan huolimatta hävisi kilpailun arvosteluraadin päätöksellä

Seniorijuhla-kappaleelle. Tämä vanhaan sota-aikaiseen suosikki-iskelmään Eldankajärven jää tehty uudissanoitus kertoo seniorijuhlien moninaisista vaiheista ja kommelluksista. Valitettavasti emme lehden painoon mennessä olleet saaneet sanoitusta kirjallisessa muodossa, toivottavasti sen kuitenkin joskus löydämme. Alunperin Käk-lehdessä 1/96 esitetyissä säännöissä ei puhuttu mitään voittajateoksen julkisesta esittämisestä, mutta laulukirjatoimikunta toimiessaan kilpailun arvosteluraatina velvoitti kilpailun voittajan esittämään voitokkaan opuksensa tarkemmin määrittelemättömällä kokoonpanolla välittömästi kilpailun tuloksen julkistamisen jälkeen.

Kantaesitykseen osallistui sanoituksen laatija Seppo Tolonen ja Tö Bänd: ainakin P Kiesiläinen (voc) ja E. Nousiainen (voc) sekä mahdollisesti muita. Kilpailun järjestäjät kiittävät osanotosta.

Kulduuritoimittaja

litin Tiltusta Viron viinaan - Anu Strandmanin juhlakirja

Suomen ja Viron suhteet, suomenruotsalaisten asema ja talousalojen heikko arvostus. Tässä vain muutamia päivänpolttavia kysymyksiä, joita käsitellään Savo-Karjalaisen Osakunnan toimittamassa ja julkaisemassa tieteellisessä opuksessa *So What, I'm so hot!*, joka ilmestyi

pienpainanteena juuri sopivasti osakunnan seniorijuhlien alla. Teos on SKO:n pitkäaikaisen vaikuttajan Anu Strandmanin 30-vuotissyntymäpäivän kunniaksi toimitettu juhlaKirja. SKO:n julkaisusarjassa kirja on ensimmäinen laatuaan.

JuhlaKirjan sisältö on poikkitieteellinen aiheiden vaihdellessa ulkopoliitikasta ja historiasta taloustieteeseen, sosiologiaan ja biologiaan. Sisällön jäsentämiseksi teos on onnistuneesti jaettu kahteen osaan ensimmäisen puoliskon käsitellessä osakuntaan liittyviä asioita ja jälkimmäisen sisältäessä muita tärkeitä kysymyksiä. Teoksen päätoimittajana on toiminut hist. yo Timo Raunio, joka on myös kirjoittanut kirjaan KÄK:in historiaa

30

käsittelevän artikkelin. Muiden artikkelien kirjoittajina ovat toimineet osakunnan nuoret eturivin tutkijat.

Poikkitieteellisyydestään huolimatta teos muodostaa hyvän kokonaisuuden ja laatu pysyy tasaisen korkeana. Muista edukseen erottuvat kuitenkin jo em. T. Raunio KÄK:in historia, sekä HuK. Petri Kähkösen Suomen ja Viron ylioppilaskuntien suhteita valottava artikkeli *Ananias Rantamiehen ihmeelliset seikkailut Vironmaalla*. Eryteisesti kiitosta ansaitsee artikkelin tasokas lähde pohja (mm. Carl Öhmanin lisensiaattityötä on onnistuneesti käytetty hyväksi), sekä ansiokas lähdekritiikki tutkijan

pohtiessa
funktionalismin ja
swingin esiintymistä 20-
luvun lopun Tartossa.
Mielenkiintoisia
artikkeleita ovat myös
katsaukset nykyään
laskusuhdanteessa
oleviin taloudenhoitajan
ja vaatteidenvartijan
ammatteihin.

Pientä kritiikkiäkin
voisi kuitenkin esittää.
Erityisen raskauttavaa
mielestäni on hist. yo
Juha Heinäsen artikkelin
*Suomenruotsalaisuus ja
itäsuomalaisuus
valtaväestön luoman
diskurssin kontekstissa*
aloittaminen jo
jääkaudesta muinaisten
roomalaisten sijaan.
Hieman
suhteellisuudentajua,
pyydän! Myös kirjan
vähäinen kuvitus on
valitettavaa.
Lukutaidottomien on
lähes mahdotonta
tutustua kirjaan. Harvat
kuvat on kuitenkin valittu
huolella ja ne osuvat
kohdalleen.

Kaikenkaikkiaan
osakunnan toimittama
kirja on varsin
onnistunut. Mielestäni
teos on tuo
huomattavan lisän
suomalaiseen
tieteelliseen
keskusteluun.
Valitettavasti vain pieni
painos (5 kpl) estää
kirjan tekemisen
laajemmin tunnetuksi.
Onneksi se löytyy
kuitenkin sekä
yliopiston että
osakunnan kirjastoista,
joten kaikilla halukkailla
on mahdollisuus
tutustua siihen.
Timo Raunio (toim.): *So
what, I'm so hot!* Anu
Strandman 30-vuotta
6.11.1996. Savo-
Karjalainen Osakunta ry.
Turku 1996.

Tiedesivut

Kulinaarinen tiedekunta

Lauantaina 16.11. Turun yliopiston kulinaarinen tiedekunta kokoontui Savo-Karjalaisen Osakunnan seniorijuhlissa.

Kokoontumisen yhteydessä tarkastettiin kaksi väitöskirjaa sekä perustettiin ja julistettiin haettavaksi kaksi virkaa, joista toinen täytettiin saman tien. Samassa tilaisuudessa perinteinen pualikanhaltijan virka siirtyi eteenpäin.

Tiedekunta toi myös paikalla olijoiden tarkasteltavaksi viralliset ehdotukset omaksi logokseen

Tiedekunnan dekaanin, kulinarian tohtori Mauno Mielosen valottettua puheessaan tiedekunnan 65- vuotista

historiaa siirryttiin väitöksiin, joista ensimmäisenä käsiteltiin filosofian maisteri Aarni Ahtolan väitys otsikkonaan "Kulinaria ja internet". Ahtola on tutkimuksessaan ansiokkaasti pyrkinyt selvittämään, miten internetin kautta on mahdollista perehtyä kulinariaan. Väylinä Ahtolalla ovat olleet internetin aihetta käsittelevät kotisivut sekä eräät keskusteluryhmät. Työnsä kokeelliseksi osioksi Ahtola oli valmistanut slovenialaisen viinikakun, jonka saamat arviot muodostivat osan empiiristä

lähdeaineistoa. Kyseistä leipomusta oli myös väitöstilaisuudessa arvioitavana, missä se todettiin kelvolliseksi. Työn vastaväittäjäksi määrätty kulinarian tohtori, tiedekunnan notaari, Jouko Lehtonen kiinnitti huomiota tiedon haussa käytettyihin Sibeliuksen Akatemian kotisivuihin, joita hän epäili ivaksi pitkäaikaista musiikinnumeroaan (4) kohtaan. Väittelijä kuitenkin ehdottomasti kiisti tämän mihin vastaväittäjä tyytyi. Työ hyväksyttiin arvosanalla magna cum laude approbatur.

Kul. yo Seppo Tolonen esitti samassa yhteydessä väitöksensä "Luki menneet ja tulevat, Luki kohtalot komiat eli Kulinaarinen ennustaminen Kalevalan puuttuvan luvun valossa". Pioneerihenkisessä

työssään Tolonen on syväluodannut ennustamisen teoreettisia ulottuvuuksia, sekä perehtynyt syvällisesti Kalevalan puuttuvaan lukuun, jonka kohtalot muistuttavat jännittävytydessään salapoliisiromaania. Kirjallisen lähdeaineiston tukena Tolosella on ollut kenttätutkimus, jossa on kokeellisesti tutkittu kulinaarisen ennustamisen menetelmiä. Vastaväittäjänä toiminut kulinarian tohtori Mielonen otti hiukan epäilevän kannan työn pohjana olleeseen Pihkaotsan kokoelmaan ja huomautti sen tarkistamisen olevan tieteelliselle työlle epätavallisen vaikeaa. Ennakkotapausten valossa hän kuitenkin totesi kysymyksen tuskin osoittautuvan ongelmalliseksi

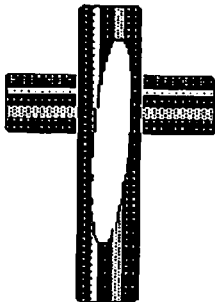
ainakaan lähimpään kolmeenkymmeneen vuoteen. Työssä käytetty terminologia olisi kaivannut vastaväittäjän mielestä hiukan täsmennystä, enteellinen, hurmoksellinen ja kulinaarinen ennustaminen esiintyvät hänen mielestään hämäävästi rinnasteisina. Lisäksi myös maantieteilijänä vaikuttanut Mielonen olisi kaivannut lisätäsmennystä piirakkaennustamisen termeihin. Kritiikistä huolimatta ja erityisesti viitaten Tolosen ansiokkaaseen tapaan puolustaa väitöstään työ hyväksyttiin arvosanalla magna cum laude approbatur. (Karonkkaa odotetaan vielä.)

Muina esiintulleina asioina tiedekunta käsitteli ehdotukset kahden uuden viran perustamiseksi.

Aiemman kokemuksen perusteella oli epäilty notaarin viran vaativan enemmän kuin yhden ihmisen muisti- ja työkapasiteetin. Tästä syystä nähtiin aiheelliseksi perustaa ja asettaa haettavaksi varanotaarin virka. Kulinarian tohtori Johanna Tuomisto ehdotti lisäksi perustettavaksi kulinaarisen dopingin, erityisesti nestemäiseen, erikoistuneen tutkimusassistentin viran. Tiedekunta päättikin perustaa viran. Samassa yhteydessä tohtori Tuomisto myös haki kyseistä virkaa, joka sivusikin hyvin läheisesti jo hänen väitöskirjassaan aloittamia tutkimuksia. Tiedekunta harkitsi viran asettamista hakuun, mutta yliopiston kanslerin Jaakko Nousiaisen mielestä

olisi ollut kohtuutonta, jos Tuomisto ei olisi saanut virkaa, jonka hän niin luovasti oli määritellyt itselleen sopivaksi. Yliopiston korkeimman johdon esittämä kannanotto mielessään tiedekunta päättikin nimetä Tuomiston juuri perustamaansa virkaan.

Uusien virkojen lisäksi tiedekunta todisti pualikanhaltijan viran siirtymisen sen edelliseltä haltijalta Johanna Tuomistolta Minna-Liisa Myllerille. Muita virkoja ei tällä kertaa jaettu, lähinnä siksi, että niitä ei oltu haettu.

Tuore tohtori kommentoi
(Turku 22.11.) 65-vuotiaan kulinaarisen tiedekunnan kokouksessa tarkastettiin tänä vuonna kaksi väitöskirjaa. Käen toimituskunta onnistui saamaan puhelimitse haastattelun toiselta väitelleistä, Seppo Toloselta. 25-vuotias tohtorinplanttutavoitettiin sivutoimestaan, johon tutkimustyön kehno rahoitus on hänet pakottanut.

"Luki menneet ja tulevat, luki kohtalot komiat, eli kulinaarinen ennustaminen Kalevalan puuttuvan luvun valossa" on aiheeltaan uusia uria aukova. Kuitenkin motivaatio aiheeseen on tullut ihan tavallisen arkikokemuksen kautta, ihmisen jokapäiväisestä pyrkimyksestä ennustaa

tulevaa. Seppo kertoo havainneensa, että kiinnostus ennustamismenetelmiin on hyvin laajalle levinnyttä. Melkein voisi sanoa, että ne kiinnostavat kaikkia. Kysyttäessä Seppo kiisti työnsä kaikki yhteydet Necromiconiin tai Suuriin Muinaiisiin, mutta hänen suupielensä nykivät kouristuksenomaisesti. Sepon käyttämä materiaali on

luonteeltaan sikäli ainutlaatuista, että se makaa tätä nykyä entisen Puna-armeijan salaisiksi julistetuissa arkistoissa. Hän kertoo alunperin saaneensa vihjeitä Pihkaotsan tutkimusaineiston, Kalevalan puuttuvan luvun olemassaolosta eräältä itäsuhteita omanneelta tuttavaltaan. kyseinen ystävä ei kuitenkaan toimensa vuoksi ole halunnut julkisuutta ja on siksi vaatinut Seppoa pitämään nimensä salassa.

Kysyin suoraan, miten Seppo suhtautuu vihjeisiin, että hänen käyttämänsä lähdeaineisto muistuttaa Carl Öhmanin lisensiaattityössään esittämää. Hänen ymmärtääkseen minkäänlaisia yhteyksiä näillä ei kuitenkaan ole. Samalla hän valitteli, ettei haastattelun

luonteesta johtuen
voinut soittaa
käyttämäään
magneettinauhoja, joita
Venäjän suurlähetystö ei
ollut vaatinut takaisin.

Samaan hengenvetoon
Seppo korosti
ennustamisen eroa
vakiintuneeseen
akateemiseen
tulevaisuudentutkimukse
en, jonka
luotettavuudesta hänellä
oli varsin synkeä kuva.
Kysyessäni hänen
jatkosuunnitelmiaan,
hän kertoi
hurmoksellisen
menetelmän vaativan
vielä lisää empiiristä
tutkimusta. Valitettavasti
varojen puute
hankaloittaa
ratkaisevalla tavalla
tutkimusten saattamista
loppuun. Seppo on
kuitenkin varma, että
lopulliset tulokset
väistämättä karistavat
huuhaa-tieteen leiman
empiiriseltä
hurmosennustamiselta.

Tulevia tapahtumia

Seuraavassa luodaan
katsaus osakuntamme
tuleviin tapahtumiin. Ota
siis kalenteri esiin ja
merkitse kohta
mainittavat tapahtumat
sinne.

9.-11.1. Talvipäivät
Lappeenrannassa,
ohjelmassa vierailu
muunmuassa
Kaupungintaloon ja
paikalliseen
korkeakouluun,
mahdollisesti myös
Chymoksen tehtaisiin.

Helmikuun puolivälissä
SKO-open
kyykkäturnausta Turun
korkeakouluopiskelijoi-
le.

12.4.1997 Savo-
Karjalaisen Osakunnan
72. vuosijuhla.

Toukokuussa,
tarkemmin loppukuusta,
yökykkäturnaus

Tällaista on tarkoitus
järjestää, tarkemmat
tiedot lähempänä
ajankohtaa toimistolta ja
ylioppilaslehdessä.

Surullinen tarina

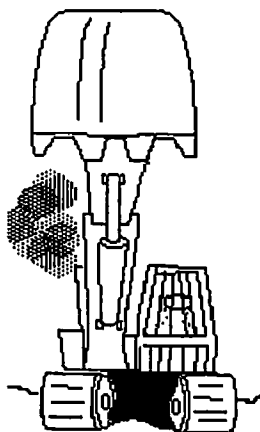
Viihtyisässä pesässä
lähellä Helsingin-Turun
rataa asui onnellinen
hiiriperhe. Isähiiri ja
äitihiiri ja neljä
pikkuhiirtä olivat
asettuneet puutaloon,
joka kohosi kauniina
ylioppilaskylän ja
yliopiston välisellä
mäellä. Koivujen
katveessa pikkuhiiret
leikkivät pikku
lelusillaan ja isä- ja
äitihiiri katselivat heidän
leikkejään liikuttuneina.
Ah, kuinka hyvä onni
heillä oli käyntykään kun
olivat löytäneet tällaisen

paikan, jossa asua ja
kasvattaa pikku
hiirilapsensa. Toista
tämä oli kuin YO-
kylässä. Täällä ei
tarvinnut pelätä
alumiiniputkin
aseistautuneita
psykopaatteja, jollainen
oli nuijinut hengiltä
Mortti- ja Vertti- serkut.
Ei ollut myöskään
talonväellä megaluokan
stereoita ja lattiat täynnä
puolityhjiä bostiktuubeja
niinkuin siinä
Varissuolaisessa
kämpässä, jossa Jerry-
serkku piti majaa
pitkätukkaporukan
alivuokralaisena. Itse
asiassa mitään
varsinaista isäntäväkeä
ei ollut näkynytkään sen
jälkeen, kun hiiriperhe
oli kämppäänsä
muuttanut.

Vähänpä hiiriperhe tiesi,
että syy siihen oli
purkumääräys, jonka
Helsingintien linjauksen
alle jääneen puutalon
omistajat olivat

ystävällisiltä ja
lämmihenkisiltä
virkamiehiltä saaneet.
Ensimmäinen varoitus
hiiriä uhkaavasta
tuhosta oli lievä tärinä,
jonka sai aikaan
lähestyvien
maansiirtokoneiden
eskadroona
myllertäessään
telaketjuillaan kukkia,
nurmea ja pieniä
lemmikkieläimiä.
Seuraava varoitus olikin
kolon katto, joka sortui
pahnanhajonnan
niskaan ja teki hänestä
kotihiihinhakkelusta. Vain
tietyömaalla äkillisesti
alkanut kahvitauko antoi
loppupesueelle aikaa
suoritua ulos tuohon
tuomitusta talosta. Itkien
suorituivat he matkaan
kantaen mielissään
järkyttävää kuvaa
nuorimmaisen
tunnistamattomiksi
ruhjoutuneesta kuonosta
ja tuskantäyttämästä
vinkaisusta. Synkkä oli
heidän mielensä heidän
linkuttaessaan

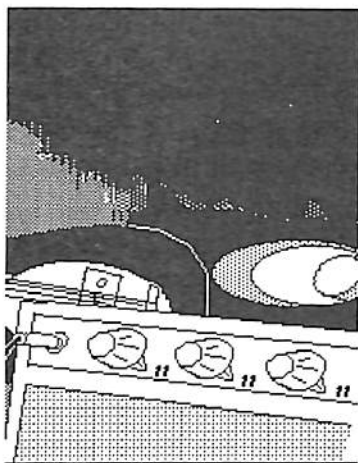
raudankarvaisen
taivaan alla hyhmän ja
sateen kohmettamina.
Pienet kypälät liejussa
luiskahdellen poloiset
hiiret yrittivät paeta
uhkaavaa
maansiirtokoneiden
telaketjujen kolinaa.
Hiiri-isä saattoi vain
puida pientä nyrkkiään
kohti noita tunteettomia
koneita, joiden repivät
kauhat olivat pirstoneet
heidän turvallisen
olemassaolonsa
kappaleiksi.
Murheissaan he alittivat
radan maastopyöriä ja
ekskursiolla olevia
kännisiä teekkareita
väistellen.

Vatselankatu oli surkealle hiiriperheelle oikea kauhujen taival. Heitä palelsi, taivas oli synkempi kuin Nooan aikana ja pari vapaaksi päästettyä leikkisää rottweileria jahtasi heitä vahto suupielistä roiskuen. Vuosilta tuntuneen ajan jälkeen heidän yllään häämötti kuitenkin YO-talo C:n massiivinen hahmo. Väsyneet hiiripoloiset olisivat tässä vaiheessa voineet asettua suojaan minne tahansa. Niinpä he kääntyivätkin luiskasta oikealle ja yrittivät löytää rauhaisan sopen talon kellarista... Niin silloin väänsi TVO:n huippuesiintyjä nupit kaakkoon ja aloitti illan konsertin. Niin väsyneitä ja surkeita kuin hiiripoloiset olivatkin eivät he saattaneet jäädä tuohon tilaan, jonka infernaalinen melutaso raastoi heidän herkkiä pikku hiirulaisen

silkkikorviaan. Synkkään yöhön oli heidän suorittava, pois noiden epäsointuisten akordien alta.

Yönmusta murhe oli jo asettua pikku hiirten pieniin sydämiin. Olisiko heille mitään paikkaa maailmassa, kun julmat koneet olivat rikkoneet heidän kotinsa, vaahtosuiset teekkarit ja känniset rottweilerit olivat heitä ahdistaneet ja viimeisenä iskuna oli heitä piinannut lisebelin tuska.

Silloin, Oi silloin, näkivät he lämpimän valon loistavan S-OSIKSEN oven yläpuolella. Silmät kyyneliä sumentamana johdatti isä-hiiri perheensä tuon kutsuvan loisteen luo. Ohittaen ovea rennosti auki pitävän hahmon, joka resittoi norjalaista loitsua, livahtivat hiiret sisälle lämpimään.

Lämpimään sisätilaan päästyä oli kuin teräsjouso olisi napsahtanut poikki isähiiren sisällä. Vain vaivoin jaksoi hän ohjata pesueensa rauhalliseen koloon nukkumaan.

Seuraavat päivät suloinen pieni suloinen hiiriperhe toipui matkansa hirvittävästä rasituksista. Vain isä-hiiri liikuskeli hiukan ympäriinsä ja haki ruokaa nääntymisen partaalla kamppailleelle perheelleen. Hän tutustui tuolivarastoon,

hän tiedusteli keittiön ja hän tutustui Muusan toimistoon. Vasta kolmantena päivänä hän löysi unelmiensa täyttymyksen - kaljakaapin. Pienen hiiriuroon nappisilmät vaelsivat loputtomien pullorivien yli, kaljakorista siiderikoriin ja taas kaljakoriin ja viimein aina karamellihyllylle asti. Hiiri-isän päätä huimasi mistään tällaisesta hän ei ollut korpivaelluksensa aikana ollut edes uskaltanut uneksia. Oli kuin hän olisi tullut Kaanaan maahan pitkältä aavikkotaipaleelta. Kaikki hänen perheensä tarpeet oli täytetty satakertaisesti. Niin kovaa kuin pieniltä jaloiltaan pääsi, vipelsi hän perheensä luo kertomaan siitä onnesta, joka oli heidän osaksensa tullut.

Niin koitti hiiriperheelle onnen ajat. Joka yö isä-hiiri läksi kaljakaappiin , joi kyllikseen olutta ja keräsi kuorman herkkuja perheelleen. Näin kesti muutaman päivän ajan.

Voi kuinka onnellisia he olivatkaan silloin. Ja , ah, kuinka hauraita olivatkaan nuo ohikiitävät onnen hetket, sillä uhkaava turmio hehkui niiden yllä miekan lailla. Sillä katso, olivat nuo onnenhetket vain lyhyt tauko, ennenkuin Kalman armoton käsi sulkeutui poloisen, suloisen hiirulaisperheen ympärille.

Vain kolme päivää kesti hiiriperheen onnelaa ennenkuin kaljakaappiin poikennut osakuntalainen näki isän hampaanjäljet Geisha-patukassa. Niin pitivät julmat vainolaiset neuvoa hiiriperheen pään menoksi. Ei tiennyt raukean tyytyväinen

hiiri-isä katsoessaan perhettään, että samaan aikaan viritettiin hänen turmiokseen kavalaa ansaa.

Seuraavana yönä julma teräsjousi murskasi onnellisen hiiri-isä suloisen pienen niskan ja katkaisi hänen elämänlankansa äkisti. Eivät saaneet sinä yönä karkkejaan pikku hiirulaislapset, ei nähnyt puolisoaan pikku hiiri-äiti. Niinpä läksi seuraavan yönä äiti-hiiri etsimään puolisoaan, jonka katoaminen teki hänet sairaaksi huolesta. Tiensä veikin ennen pitkää kaljakaappiin, jonne se tiesi puolisonsa retkien suuntautuneen. Siellä tutki hän kaikki paikat, muttei löytänyt isä-hiirestä merkkiäkään. Nälän kalvamana nuuhki hän myös viattomuuttaan ansaa, johon syötiksi oli laitettu Geisha-patukan pala.

Vähänpä tiesi hiiriäiti,
että saman patukan
toinen pala oli
houkutellut kuoloon sen
rakkaan puolison. Niinpä
se siroja viiksikarvojaan
värissyttäen nuuhki tuota
makeaa turmiota ja
päätty viedä siitä hiukan
nälkäisille lapsilleen.
Niin silloin, kavala
teräsjousi laukesi ja
rauta iskeytyi äitihiiren
silkinpehmeään
niskaturkkiin silpoen

lihaksia ja murskaten
nikamia. Takakäpälät
nytkähtivät vaimeasti ja
äiti-hiiri oli kuollut.

Niin kuolivat
hiirivanhemmat.
Pikkuhiiret odottivat
kauan heitä palaaviksi.
Koskaan eivät kaivatut
kuitenkaan tulleet, ja
pikkuhiiret näntyivät
odottaessaan nälkään.
Niin korjasi Tuoni,
melkein lempeästi,
myös heidät.

Assisterskat

Tällä kertaa osakuntalaiset olivatkin kiitettävän tiedonhaluisia, kysymyksiä on sadellut niin paljon, ettemme pysty kerralla vastaamaan niihin kaikkiin. Loput esitetyistä kysymyksistä julkaisemme ensi numerossa. Kiitos aktiivisuudestanne, ilman teitä tätä palstaa olisi mahdoton tehdä. Sitten asiaan.

1. Mikä neuvoksi, kun sänky natisee?

Nimimerkki

"Huolestunut"

Näin simppeleihin kysymykseen on olemassa vain yksi vastaus: Lakatkaa hetkuttamasta!

2. Miksi Timo on aina pihalla?

Terveisin

Korkea Moraali
Kysy Timolta.

3. Miksi äitini ei ole täällä töissä?

Terveisin

Korkea Moraali

Siksi, koska osakuntaan liittyessäsi olet samalla liittynyt yhteisöön, joka on kuin yksi suuri perhe ja jonka äitinä hääää osakunnan emo (emäntä). Emolta saat äidillistä lämpöä ja tukea, ja koska tässä perheessä itse kukin siivoaa jälkensä, ei äitisi tarvitse olla täällä töissä.

4. Onko Batman vahvempi kuin Hämähäkkimies?

Terveisin

Korkea Moraali

Pitkällisen vertailevan tutkimuksen perusteella tulimme siihen tulokseen, että Batman on vahvempi, koska se on paremman näköinen ja sit ku sillä on hieno auto ja lentskari ja sukellusvene, ja se asuu isossa kartanossa ja sillon tietokone ja aina hyvännäkösiä doriksia ja

hovimestari eikä sitä oo purru hämähäkki, mutta kuiteski Ekemies on parempi kuin kaikki muut.

5. Tuleeko teistä jonain kauniina päivänä professorskia?

"Salainen ihailijanne"

Mahdollisesti, joskaan ei todennäköisesti.

Ennusteilla pyritään hälventämään tulevaisuuteen liittyvää epävarmuutta. Aina ei kuitenkaan voida olettaa tehdyn päätöksen suunnitellun toteutumisen todennäköisyyden olevan määritellyn riittävän objektiivisesti.

6. Hyvät assisterskat, minua on jo pitkään vaivannut kaamea tauti nimeltä lorviviirus. Haluaisin tiedustella, miten se on tullut ja miten siitä pääsisi eroon.

Nimim.

"Lapatossu"

Hyvä Lapatossu, lorviviirus on peräisin akateemisen

nakkikioskin sikanautapihveistä.

Virus tuhoaa selkäytimen ja etenee hitaasti aivoihin, jossa se muodostaa

sienimäistä kudosta eli mömmöä. Kun virus aikansa mellastaa aivoissa potilas alkaa tiedostaa tilanteensa.

Kun ongelma on tiedostettu se voidaan poistaa. Ratkaisuksi tarjoamme seuraavia toimenpiteitä:

a) Perinteiset parannuskeinot sauna, viina ja terva. Etenkin keskimmäinen.

b) Suolihuuhtelu kesäpäivillä joko ala- tai yläkautta

vapaavalintaisesti.

Apua runsaasti tarjolla tehtävän suorittamiseen.

c) Mene töihin päärynämäen poliisiasemalle.

Jotta tauti parantuisi pysyvästi on kaikki em. toimenpiteet suoritettava

ja ehdottomasti yllämainitussa järjestyksessä. Muussa tapauksessa virus iskee uudestaan jonkin ajan kuluttua.

7. Assistentti+ska> assisterska on suomen kielen ja jopa savo-karjalan kielen johto-opin kannalta odotuksenvastainen nimitys. Sitäpaitsi -ska-johdin on svetistinen eikä lainkaan sovin SKO:n jäsenten käyttöön. Mitä teillä on sanottavana/kirjoitettavana puolustukseksenne?

Nimim. puristi

Tähän meiltä löytyy useampiakin perusteluja.

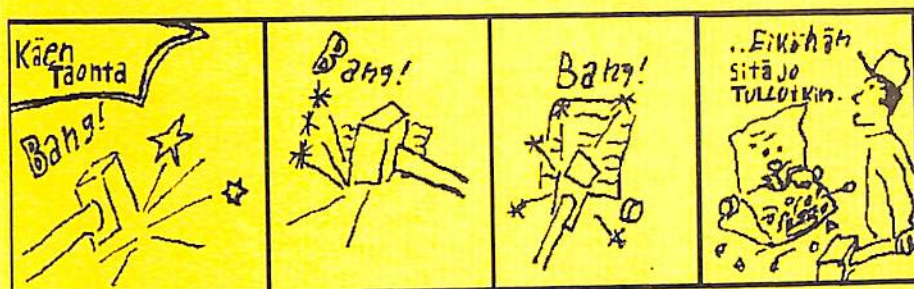
1) Palautamme mieliin vanhan ystävämme S. Freudin rikkiviisaan päätelmän, jonka mukaan tyttölapset kärsivät peniskateudesta.

Me emme kärsi enää.

2) Noudatamme tässä kohdin yhdistyksemme konservatiivista linjaa, jonka mukaisesti nainen määritellään aviomiehen aseman kautta. (Heh-heh)

3) Pyydämme koko sydämmestämme anteeksi huonoa suomen kielen taitoamme, mutta emme voi alkaa käyttää muuta nimeä.

Mielestämme -ska-johdin ei kylläkään ole svetistinen, sillä sillä ei ole mitään tekemistä hikoilun kanssa.

KÄÄK ! 1/97
kohtapuoliin...

Käen kuva